

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 11.356 van 19 mei 2008
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Dominicaanse nationaliteit te zijn, op 15 februari 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten van 6 december 2007.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikkingen van 31 maart 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. VAN EENOO verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoekster verklaart te zijn geboren op 3 oktober 1978 te San Jose de las Matas.

Op 3 mei 2007 trad zij te Santiago de los Caballeros in het huwelijk met de Belg P.P..

Verzoekster kwam naar België met een geldig paspoort en visum gezinshereniging (type D).

Op 24 augustus 2007 diende verzoekster een aanvraag in tot vestiging in functie van haar Belgische echtgenoot, op grond van artikel 40, §6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Op 27 augustus 2007 werd een beslissing genomen tot voorlopig uitstel van de beslissing voor bijkomend onderzoek.

Op 27 september 2007 gaf het Parket van de Procureur des Konings te Brugge een negatief advies inzake de erkenning van het huwelijk en op 5 oktober 2007 werd de overschrijving van het huwelijk in de registers van de burgerlijke stand geweigerd door het college van burgemeester en schepenen.

Op 6 december 2007 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 61 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 gewijzigd door art. 45 § 3 en 4 van het K.B. van 12 juni 1998 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de vestiging, aangevraagd op 24 augustus 2007 door X, X geboren te San José de las Matas op X onderdaan van Dominikaanse Republiek, geweigerd. Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

REDEN VAN DE BESLISSING (2)

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op vestiging als echtgenoot:

A. De Procureur des Konings te Brugge, Y. Segaert —Vandenbussche, vermeldt in het schrijven dd. 27.09.2007 aan de ambtenaar van de burgerlijke stand van Brugge het volgende:

"Er werd een onderzoek uitgevoerd aangaande het op 3 mei 2007 afgesloten huwelijk te Santiago (Dominikaanse Republiek) tussen T.C.M. (...), van Dominikaanse (nationaliteit) en P.P. (...).

Bij huwelijken afgesloten in het buitenland zijn de regels van het Internationale Privaatrecht, vervat in de IPR-codex, van toepassing. In casu kunnen volgende wetsartikelen weerhouden worden :

- *Een buitenlandse authentieke akte betreffende de burgerlijke stand kan slechts worden vermeld op de kant van een akte van de burgerlijke stand, worden overgeschreven in (een register) van de burgerlijke stand of als basis dienen voor de inschrijving in een bevolkingsregister, een vreemdelingenregister of een wachtregister, na onderzoek van de voorwaarden bedoeld in artikel 27 § 1 IPR-Codex (art.31 § 1 IPR-Codex);*
- *Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure (indien) haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 IPR-Codex (art 27 § 1 IPR-Codex);*
- *Art. 18 IPR-Codex, voorziet in de mogelijkheid geen rekening te houden met feiten en handelingen die werden gesteld met het enkel doel te ontsnappen aan de toepassing van het Belgische recht (= wetsontduiking);*
- *De artikelen 21 en 27 IPR-codex beschouwen daarenboven als strijdig met de Belgische openbare orde elke huwelijksvoltrekking waarvan uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het tot standbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van de gehuwde.*
- *Ten slotte schrijft artikel 30 IPR-codex voor dat een buitenlandse authentieke akte moet worden gelegaliseerd om in België geheel of gedeeltelijk in origineel of bij afschrift te worden voorgelegd.*

Uit het onderzoek komt naar voren dat de inschrijving van het kwestieuze huwelijk in de registers strijdig zou zijn met de openbare orde. De wil tot het vestigen van een duurzame levensgemeenschap blijkt immers niet in hoofde van beiden aanwezig te zijn.

1. *Vooreerst kan niet worden voorbijgegaan aan het aanzienlijke leeftijdsverschil tussen betrokkenen. P.P. (...) is immers maar liefst 18 jaar ouder dan haar echtgenoot. In de ministeriële omzendbrief inzake de wet van 4 mei 1999 tot wijziging van een aantal bepalingen betreffende het huwelijk worden enkele factoren opgesomd die kunnen wijzen op een*

- schijnhuwelijk. Een groot leeftijdsverschil tussen de partners wordt in de ministeriële omzendbrief aangeduid als één van de indicatoren van een mogelijk schijnhuwelijk.*
- 2. De kennismaking tussen betrokkenen is tot stand gekomen door toedoen van de broer van T.C.M. (...), T.R. (...) die zich X laat noemen en in Blankenberge zou wonen. Nadat P.P. (...) hem had meegedeeld enkel nog een buitenlandse vrouw te willen als partner, heeft T.R. (...) hem een foto van zijn zus voorgelegd en telefonisch contact met haar tot stand gebracht, daarbij tevens fungerend als de noodzakelijke tolk. Ook het optreden van een tussenpersoon wordt door bovenvermelde omzendbrief aangeduid als een van de indicatoren van een mogelijk schijnhuwelijk.*
 - 3. Er moet worden opgemerkt dat het huwelijk in kwestie bijzonder snel tot stand gekomen is. In oktober 2006 zou P.P. (...) T.R. (...) voor het eerst ontmoet hebben. Er zou een vriendschap ontstaan zijn en nauwelijks enkele weken later wist T.R. (...) te melden dat hij nog een zus had, die vrijgezel was. Op basis van haar foto was de interesse van P.P. (...) gewekt, waarop T.R. (...) in januari 2007 zijn zuster via telefoon voorstelde aan P.P. (...). Daarop onderhielden de echtgenoten verder contact via telefoon en internet. Deze beperkte vorm van communicatie (volstond) voor P.P. (...) om in april 2007 T.C.M. (...) ten huwelijk te vragen via de telefoon, zonder haar ooit in levende lijve te hebben ontmoet. Dit opmerkelijk gegeven was ook voor T.C.M. (...) geen bezwaar, want zij geeft aan dat zij vanaf het begin de bedoeling had om samen te wonen en te huwen. Zij ging dan ook onmiddellijk in op zijn huwelijksvraag. Vervolgens werden de nodige documenten verzameld, waarna P.P. (...) op 1 mei 2007 afreisde naar de Dominikaanse Republiek om er op de luchthaven zijn toekomstige echtgenote voor het eerst te ontmoeten. Er mocht blijkbaar geen tijd verloren gaan, want diezelfde dag nog zijn betrokkenen naar het stadhuis gegaan om na te gaan wanneer zij in het huwelijk konden treden. De eerst mogelijke huwelijksdatum was 3 mei 2007. Op deze datum boden P.P. (...) en T.C.M. (...) zich aan op het stadhuis, waar het huwelijk werd afgesloten.*
 - 4. Gelet op de snelheid waarmee het huwelijk tot stand kwam, is het opvallend dat betrokkenen slechts op gebrekkige wijze met elkaar kunnen communiceren. Bij het eerste telefonische contact diende T.R. (...) op te treden als tolk. Naar eigen zeggen sprak P.P. (...) op dat ogenblik "...nog geen woord Spaans..", terwijl T.C.M. (...) enkel het Spaans machtig is. De latere gesprekken dienden bijgevolg ook in het Spaans te gebeuren. P.P. (...) moest zich daarbij behelpen met een woordenboek Nederlands/ Spaans. Vanzelfsprekend verliepen deze contacten uiterst moeizaam, in die mate zelfs dat moet worden in vraag gesteld of betrokkenen ooit wel tot een eigenlijk gesprek zijn gekomen. Bij het thuisbezoek merkten de politiediensten immers op dat een normale conversatie met T.C.M. (...) zeer moeilijk is. Desondanks beslisten betrokkenen op deze beperkte basis met elkaar in het huwelijk te treden. Er moet worden opgemerkt dat ook een gebrekkige communicatie tussen de partners in hogervermelde ministeriële omzendbrief wordt weerhouden als aanwijzing van een mogelijk schijnhuwelijk*
 - 5. De snelle huwelijksbeslissing is ook opmerkelijk omwille van het relationele verleden van P.P. (...). Hij heeft immers twee langdurige relaties achter de rug en telkens heeft hij het beëindigen van de relatie zeer moeilijk verteerd. Na het einde van beide relaties gedroeg hij zich zeer labiel en agressief, wat telkens resulteerde in het uiten van doodsb bedreigingen en stalking. T.C.M. (...) maakt melding van zijn vroegere relaties, maar spreekt niet over de wijze waarop P.P. (...) daarop reageerde. Ofwel heeft zij dus geen kennis van de feiten die P.P. (...) pleegde ten overstaan van zijn vorige partners, ofwel heeft zij beslist dat een huwelijk met iemand die zij nog nooit gezien heeft en in een land woont waar zij nog nooit geweest is toch de moeite loont, ondanks diens emotionele labiliteit en alle hogervermelde gegevens. In beide gevallen kan moeilijk worden voorgehouden dat dit een goede basis vormt voor een duurzame levensgemeenschap.*
 - 6. Gedurende het korte verblijf van P.P. (...) in de Dominikaanse Republiek hebben betrokkenen naar zijn beweringen geleefd als een koppel. Toen T.C.M. (...) op 10 mei 2007, zijnde een week na de huwelijksluiting, hevige pijnen in de buikstreek ervoer, heeft P.P. (...) haar dan ook vergezeld naar de dokter. Wat het probleem precies was, heeft zij hem echter niet willen zeggen. Pas toen hij terug in België was, heeft hij via haar broer vernomen dat zij zwanger was. Om voor de hand liggende reden is P.P. (...) niet de vader. Wie wel de vader is van het kind, dat in februari 2007 moet zijn verwekt, heeft zij bovendien aan P.P. (...) nog steeds niet gezegd. P.P. (...) mag hier dan wel geen graten in zien, maar het feit dat zij zwanger raakt na wat zij als het begin van hun relatie beschouwen en hem daarvan niet inlicht, spreekt, in combinatie met hogervermelde vaststellingen, boekdelen over haar intentie tot duurzame samenleving.*

Gelet op de strijdigheid van het huwelijk in kwestie met de Belgische openbare orde adviseert mijn dan ook geen rechtsgevolgen te verlenen aan het huwelijk tussen P.P. (...) en T.C.M. (...) en het huwelijk dus niet in te schrijven of over te schrijven."

B. De ambtenaar van de burgerlijke stand van Brugge heeft naar aanleiding van het voornoemd advies de volgende beslissing genomen:

Uittreksel uit het proces-verbaal der zitting van het college van burgemeester en schepenen van 5 oktober 2007:

"Gelet op de visumaanvraag van Mevrouw T.C.M. (...) geboren te Santiago de la Matas op 3 oktober 1978, nationaliteit Dominikaanse Republiek, tot inschrijving in het vreemdelingenregister op grond van gezinshereniging.

Gelet op artikel 40 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Overwegende dat betrokkene zich hiervoor beroept op haar huwelijk met P.P. (...), geboren te Brugge op X, wonende te X;

Overwegende dat betrokkene overeenkomstig de bepalingen van pt. 6B (van de) ministeriële circulaire van 28 augustus 1997 betreffende de procedure van de huwelijksafkondiging en de documenten die dienen overgelegd te worden (...) teneinde een visum gezinshereniging op basis van een huwelijk afgesloten in het buitenland te bekomen een kopie van de huwelijksakte voorlegt; dat het huwelijk voltrokken is op 3 mei 2007 te Santiago, Dominikaanse Republiek;

Gelet op de bepalingen van artikel 27 § 1 van de Codex Internationaal Privaatrecht;

Gelet op het desbetreffende politieonderzoek en op het advies van de Procureur des Konings van 27 september 2007;

Overwegende dat de Procureur des Konings ongunstig advies geeft inzake de overschrijving of inschrijving van het huwelijk in de registers van de burgerlijke stand, resp. de bevolkings- en vreemdelingenregisters; dat de procureur dit ongunstig advies als volgt argumenteert:

- aanzienlijk leeftijdsverschil (18 jaar) kennismaking tussen betrokkene is tot stand gekomen door toedoen van een tussenpersoon (broer van X)*
- huwelijk in kwestie is bijzonder snel tot stand gekomen (ontmoeting in oktober 2006 en huwelijk op 3 mei 2007). P.P. (...) heeft zijn echtgenote pas op 1 mei 2007 voor de eerste keer ontmoet.*
- wegens gebrekkige beheersing van de Spaanse taal door P.P. (...) is een normale conversatie heeft moeilijk.*
- snelle huwelijksbeslissing is opmerkelijk omwille van het relationele verleden van P.P. (...).*
- X is zwanger van een kind waarvan P.P. (...) niet de biologische vader is. P.P. (...) heeft dit pas vernomen via de broer van zijn echtgenote toen hij terug in België was.*

Overwegende dat de procureur uit het samen toetsen van deze elementen aan de ministeriële circulaire van 4 mei 1999 tot wijziging van een aantal bepalingen betreffende het huwelijk, tot de conclusie komt dat het huwelijk tussen P.P. (...) en T.C.M. (...) strijdig is met de Belgische Internationale openbare orde en dus geen rechtsgevolgen kan kennen, dat ergo ontraden wordt het huwelijk over of in te schrijven in de respectieve registers;

Overwegende dat gelet op het grondige onderzoek en de ernstige argumenten waarop de Procureur zijn ongunstig advies steunt, het aangeraden is dit advies te volgen;

Gelet op het akkoord van de ambtenaar van de Burgerlijke Stand met het standpunt van de Procureur,

Gelet op de bepalingen van de codex van het Internationaal Privaatrecht, inzonderheid op de artikelen 18, 21, 27§1 en 31§1;

Gezien de nota van het College van Burgemeester en Schepenen;

Besluit:

1. *De vermelding van de burgerlijke staat van P.P. (...) zal in de bevolkingsregisters aangepast worden naar "onbepaald".*
2. *Er kan niet overgegaan worden tot de overschrijving van het huwelijk tussen de Heer P.P. (...) en T.C.M. (...) in de registers van de burgerlijke stand."*

Gelet op het voorgaande weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het huwelijk van betrokkene te erkennen in België. Het afgesloten huwelijk opent derhalve niet het recht op gezinshereniging."

Op 12 februari 2008 verklaarde de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brugge de weigering tot overschrijving van het huwelijk in de registers van Burgerlijke stand ongegrond. De overschrijving van het huwelijk in het bevolkingsregister en het vreemdelingenregister werd bevolen.

2. Onderzoek van het beroep.

In een eerste middel voert verzoekster de schending van de artikelen 18, 21 en 27 §1 van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (hierna: WIPR) aan.

Verzoekster stelt dat in verband met de toepasselijkheid van artikel 18 WIPR, de administratieve overheid het bewijs moet leveren dat de toepassing van het buitenlands recht gekozen wordt met het enkele doel om te ontsnappen aan de toepassing van het door het WIPR aangewezen recht, met name aan de toepassing van de Belgische wet ten aanzien van personen van wie men zou verwachten dat zij hier het huwelijk zouden sluiten. Dit bewijs moet strikt opgevat worden en het intentioneel element moet duidelijk vaststaan. In casu is het duidelijk niet van toepassing gezien verzoekster haar visum gezinshereniging pas na haar huwelijk kreeg en dus niet anders kon dan het huwelijk in haar land te laten doorgaan. Artikel 21 van het WIPR stelt dat de toepassing van het buitenlands recht moet geweigerd worden wanneer dit zou leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar zou zijn met de openbare orde. Verzoekster is de mening toegedaan dat de verwerende partij kennelijk onredelijk handelde en niet op een zorgvuldige manier tot de weigeringsbeslissing kwam, gezien in het administratief dossier voldoende gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met de door de tegenpartij gedane vaststelling van de feiten, zo heeft verzoekster haar man leren kennen via haar broer, wat niet hetzelfde is als de kennismaking van "een tussenpersoon". Verzoekster benadrukt dit ook in haar repliekmemoorie en stelt tevens dat een groot leeftijdsverschil niet onoverbrugbaar, noch uitzonderlijk is. Ook wat betreft de ernstige vragen met betrekking tot de huwelijksintentie, gelet op het zogenoemd "emotioneel verleden" van de man, blijkt uit het dossier dat verzoekster op de hoogte was van dit verleden en het aanvaarden hiervan is een louter persoonlijke aangelegenheid, die niets afdoet aan de huwelijksintentie. Met betrekking tot het motief dat verzoekster en haar echtgenoot elkaars taal niet spreken, voert verzoekster aan dat dit niet wil zeggen dat er geen communicatie mogelijk is en dat al vanaf de eerste kennismaking duidelijk werd dat beiden aan hun taalvaardigheid willen werken, wat ook blijkt uit het feit dat verzoeksters echtgenoot reeds een aardig woordje Spaans kan spreken en verzoekster zelf volop Nederlands aan het leren is. De redenering dat de stilgehouden zwangerschap wijst op een malafide intentie vanwege verzoekster, weerlegt verzoekster door te verwijzen naar medische documenten, waaruit blijkt dat het niet vaststaat dat ze zelf op de hoogte was van het feit dat ze zwanger was en verzoekster wijst er ook op dat zij en haar man hierover gepraat hebben en dat haar echtgenoot geen bezwaar heeft gemaakt tegen het feit dat hij als vader van het kind op de geboorteakte vermeld staat. In haar repliekmemoorie benadrukt verzoekster nog dat het krijgen van een kind, het samenwonen en het zich profileren als koppel uiteraard de intentie van verzoekster bewijst om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan. Er was dan ook geen enkele aanvaardbare reden om de vestiging te weigeren.

Artikel 27, §1, eerste lid, van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek Internationaal Privaatrecht (WIPR) bepaalt wat volgt:

“Een buitenlands authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.”

De artikelen 18 en 21 WIPR stipuleren ter zake:

Art.18: *“Voor de bepaling van het toepasselijk recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, wordt geen rekening gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door deze wet aangewezen recht.”*

Art.21: *“De toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen buitenlands recht wordt geweigerd voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen. Wanneer een bepaling van buitenlands recht niet wordt toegepast wegens deze onverenigbaarheid, wordt een andere relevante bepaling van dat recht of, indien nodig, van Belgisch recht toegepast.”*

Uit deze bepaling volgt dat elke administratieve overheid die, bij de uitoefening van zijn bevoegdheden, van oordeel is dat ingevolge artikel 27 WIPR – en in het bijzonder ingevolge de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 moet worden gelet – onregelmatigheden optreden naar aanleiding van een vreemde akte, de erkenning van een vreemde akte kan weigeren. (cfr. M. TRAEST, *commentaar bij artikel 27 in Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd*, J. ERAUW e.a. (eds.), Antwerpen, Intersentia en Brussel, Bruylant, 2004, (152) 153-154).

Te dezen is de verwerende partij, namelijk de Dienst Vreemdelingenzaken, de overheid die bevoegd is om de aanvraag tot vestiging te beoordelen en in het kader hiervan na te gaan of de aanvrager voldoet aan de door artikel 40 van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden voor het toekennen van de vestiging. Zij is derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van deze bevoegdheid de doorwerking van de vreemde akte te onderzoeken en desgevallend deze met toepassing van artikel 27, §1, eerste lid, WIPR, te weigeren wanneer zij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 WIPR.

Verzoekster betwist in casu ook niet dat de Dienst Vreemdelingenzaken bevoegd was om de huwelijksakte in het kader van de vestigingsaanvraag al dan niet te erkennen en benadrukt dit nog eens in haar repliekmemorie.

Verzoekster stelt echter dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken kennelijk onredelijk handelde en niet op een zorgvuldige manier tot een beslissing van weigering van de vestiging kwam, doordat hij de huwelijksakte niet erkende. Verzoekster stelt dat de artikelen 18 en 21 van het WIPR niet konden worden toegepast aangezien verzoekster niet anders kon dan te huwen in de Dominicaanse Republiek en aangezien er in het administratief dossier voldoende gegevens voorhanden zijn die aantonen dat het resultaat van de erkenning van de huwelijksakte niet onverenigbaar is met de openbare orde.

In zoverre het de bedoeling van verzoekster lijkt te zijn dat aan de Raad wordt gevraagd om de weigering tot erkenning van het buitenlands huwelijk te laten onderzoeken, dient te worden gewezen op artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet dat de rechtsmacht van de Raad bepaalt. Overeenkomstig de in de artikelen 144-146 van de Grondwet vervatte bevoegdheidsverdelende regels tussen de gewone hoven en de rechtbanken enerzijds, en de Raad als administratief rechtscollege anderzijds, is de rechtsmacht van de Raad

uitgesloten indien de wetgever een beroep heeft open gesteld bij de gewone hoven en rechtbanken tegen een beslissing van de administratieve overheid. Zoals hoger reeds werd vermeld is de Dienst Vreemdelingenzaken bevoegd om de geldigheid van een buitenlandse huwelijksakte niet te erkennen. Luidens artikel 27, §1, derde lid, WIPR kan "ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, (...) beroep worden ingesteld bij de Rechtbank van Eerste Aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure in artikel 23." De wetgever heeft aldus in een rechtstreeks beroep bij de hoven en rechtbanken voorzien. Dit impliceert dat de Raad niet de rechtsmacht heeft om, weze het incidenteel, te onderzoeken of de weigering vanwege de verwerende partij tot het erkennen van de geldigheid van de huwelijksakte wettig is.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster een beroep heeft ingesteld bij de Rechtbank van Eerste Aanleg van Brugge in het kader van de niet erkenning van de huwelijksakte door de ambtenaar van Burgerlijke stand. De Rechtbank van Eerste Aanleg oordeelde bij vonnis van 12 februari 2008 dat de weigering van erkenning van het huwelijk door de ambtenaar van Burgerlijke stand ongegrond was en beveelt de overschrijving van de huwelijksakte in het bevolkings- en vreemdelingenregister.

De feitelikheden die verzoekster aanhaalt zijn duidelijk gebaseerd op dit vonnis. Dit vonnis werd echter genomen na de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten. Gezien de Dienst Vreemdelingenzaken de bevoegdheid heeft om in het kader van de beoordeling van de vestigingsaanvraag over te gaan tot de al dan niet erkenning van de huwelijksakte en de Dienst Vreemdelingenzaken volgens artikel 42 van de Vreemdelingenwet uiterlijk binnen de 6 maanden na de aanvraag moet beslissen over de afgifte van de verblijfsvergunning, is het niet onzorgvuldig of kennelijk onredelijk om de uitspraak van de Rechtbank van Eerste Aanleg niet af te wachten en op grond van de gegevens waarvan de Dienst Vreemdelingenzaken reeds kennis had de huwelijksakte al dan niet te erkennen. Evenmin is het kennelijk onredelijk om de vestiging te weigeren, op grond van een niet erkenning van de huwelijksakte. Het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg kan daarentegen, gelet op het declaratieve karakter, een grond zijn om een nieuwe vestigingsaanvraag in te dienen.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 12 EVRM en artikel 23 van het Internationaal Verdrag inzake Burgerlijke en Politieke Rechten (BUPO). Verzoekster stelt dat de in het eerste middel vernoemde IPR regelen slecht een uitzondering mogen vormen op het principiële recht op het huwelijk, zoals gegarandeerd door artikel 12 EVRM en 23 BUPO. Dit betekent dat deze uitzonderlijke mogelijkheid om dit recht te beknotten slechts beperkend mag gehanteerd worden en namelijk alleen wanneer in hoofde van één van de betrokkenen met zekerheid de volledige afwezigheid van de wil om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen kan vastgesteld worden. Alleen in dit geval zou er sprake kunnen zijn van onverenigbaarheid met de Belgische openbare orde. Gelet op de feitelijke omstandigheden diende men ertoe te besluiten dat het huwelijk van verzoekster met haar man er duidelijk op gericht was een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen en er allerm minst hierbij door verzoekster een verblijfsrechtelijk voordeel werd nagestreefd.

Artikel 12 EVRM heeft betrekking op het recht te huwen en een gezin te stichten volgens de nationale wetten welke de uitoefening van dit recht beheersen. Ook artikel 23 BUPO voorziet in een recht op huwelijk en een gezin te stichten vanaf de huwbare leeftijd.

In casu is verzoekster met dhr. PP op 3 mei 2007 te Santiago de los Caballeros in het huwelijk getreden. Nog daargelaten de vraag in hoeverre bijgevolg het recht, vervat in artikel 12 van het EVRM en 23 van het BUPO niet werd uitgeput, dient alleszins te worden benadrukt dat de Raad vaststelt dat de verdragsrechtelijke en wettelijke regels inzake het

huwelijk en het gezinsleven niet kunnen worden aangewend om aan de dwingende regels van binnenkomst, verblijf en vestiging in het Rijk te ontsnappen (R.v.St., nr. 159.485 van 1 juni 2006)

Het tweede middel is ongegrond.

In een derde middel voert verzoekster de schending van het vertrouwensbeginsel en van de rechtszekerheid aan. Verzoekster stelt dat iedere rechtsonderhorige in een rechtstaat er zou moeten kunnen op vertrouwen dat wanneer een bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand overgaat tot overschrijving van de huwelijksakte in de registers van de burgerlijke stand en tot vermelding van deze huwelijksakte in het bevolkingsregister en het vreemdelingenregister, dit niet meer door een andere administratieve overheid, zijnde de tegenpartij, uitgehold kan worden. Het innemen van verschillende standpunten inzake de erkenning van het buitenlandshuwelijk door verschillende overheden, leidt tot rechtsonzekerheid. Deze ambigue situatie voor verzoekster zal nu nog meer tot uiting komen daar er door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brugge op 12 februari 2008 een vonnis werd uitgesproken waarbij het huwelijk erkend dient te worden.

Uit het eerste middel is gebleken dat artikel 27, §1, eerste lid, WIPR een bevoegdheid tot *de-plano*-erkenning toevertrouwt aan "alle overheden". Hieruit volgt dat de Dienst Vreemdelingenzaken de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand inzake de rechtsgeldigheid van de vreemde huwelijksakte op grond van artikel 27, §1, eerste lid, WIPR, voor haar niet bindend is in het raam van het onderzoek van een aanvraag tot vestiging. Bovendien heeft de ambtenaar van burgerlijke stand, in tegenstelling tot wat verzoekster laat uitschijnen, de huwelijksakte niet overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand, zodat verzoeksters argument betreffende het vertrouwensbeginsel en rechtszekerheidsbeginsel niet opgaat. Er worden helemaal geen verschillende standpunten inzake de erkenning van het buitenlands huwelijk ingenomen door de verschillende overheden. De procureur des Konings heeft negatief geadviseerd, de ambtenaar van burgerlijke stand heeft geweigerd om de huwelijksakte over te schrijven in de registers van de burgerlijke stand en de Dienst Vreemdelingenzaken erkend het huwelijk niet. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de verschillende overheden verschillende standpunten hebben ingenomen. Daar waar verzoekster verwijst naar het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg dient nogmaals op gewezen te worden dat dit vonnis pas na de bestreden beslissing is uitgesproken, zodat het de gemachtigde van de minister van Binnenlandse zaken niet ten kwade kan worden geduid hier geen rekening mee te houden. Een schending van het vertrouwensbeginsel en van de rechtszekerheid wordt dan ook niet aangetoond.

Daar waar verzoekster stelt dat alhoewel het vonnis slechts na de beslissing inzake de weigering van de vestigingsaanvraag van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken werd genomen, dit niet wegneemt dat dit vonnis voor de Raad ten gronde zou mogen in ogenschouw genomen worden om weigering van de vestiging te beoordelen, stelt de Raad vast dat hij bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel kan nagaan of de minister bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen. Gezien het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg dateert van 12 februari 2008 en dus van na de bestreden beslissing, kan de Raad bij zijn wettigheidstoetsing van de weigering van de vestiging geen rekening houden met het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien mei tweeduizend en acht door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. E. VANDERSCHOMMEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VANDERSCHOMMEN.

J. CAMU.